

Beli klavir i mlinareva kci

Iz poglavlja „Maršal“

Maršal ju je pozdravio rutinom svojstvenom čoveku koji je navikao da prima posete, i prijateljski i distancirano istovremeno. Ruka mu je bila topla i suva, a stisak onoliko jak koliko i treba da bude pri rukovanju sa ženom. Kada se blago savio ka njoj, pra men njegove uredno zatalasane, ka nazad očešlja n e kose, pade mu na čelo i njegovom licu dade jedan po malo nestašan izraz, koji nimalo nije išao uz ozbiljan mu pogled i usiljen smešak.

Maršal je bio lep, ne previše visok čovek sa kockastim ramenima i neočekivano pravilnim crtama lica, i Matilda se iznenadi kada shvati da, iako je nesumnjivo bio stariji od njenoga oca, skoro da nije imao bora.

„Družo, raduje me da si uspeo da mi pronađeš nekoga“, reče on Stevanu, posmatrajući Matildu.

„Hajde prvo da popijemo kafu.“

Dok se velikim koracima približavao salonskom stolu, parket mu je škripao pod čizmama.

„Sedite“, reče im Maršal. Mogli su da biraju između u dve udobne stolice i crvenim somotom presvučenoj baroknoj sofi. Matilda i Stevan sedoše jedno uz drugo na sof, a njihov domaćin na stolicu preko puta nje.

Dok je sa Stevanom razgovarao o aktuelnim gradskim temama, svojim svetlim očima Maršal je neprestano gledao u Matildu, zbog čega se ona oseti kao neka napuštena životinja koju je ovaj upravo pokupio sa ulice, pa je sada merka kako bi se uverio da li ona zaista poštuje plemenito delo koje je za nju učinio...